

“РЕЦИ МИ ШТА ЧИТАШ, ПА ЋУ ТИ РЕЋИ КО СИ...”
(Francois Mauriac)
Међународни сајам књига “ТРГ ОД КЊИГЕ”, 21-28. 07. 2006.

ПРОГРАМ
до 28. јула 2006.

26. 07. (сриједа) 21:00

- **ЖИКА БУЈУКЛИЋ** – “Forum romanum”
(Говоре: Проф. др Жика Бујуклић и Проф. др Невенка Богојевић-Глушчевић, текстове чита дејан Ђоновић)
- **МИРКО ДЕМИЋ** – „Слуге хировитог лучоноше“
(Говоре: Мирко Демић, Ненад Шапоња и Желидраг Никчевић)
- **“ПРАВОСЛАВНИ ПОЈМОВНИК”**
(Говоре: владика захумско-херцеговачки господин Григорије, Др Ирена Арсић и Ненад Новаковић)

27. 07. (четвртак) 21:00

- **РИДИГЕР ЗАФРАНСКИ** - “Зло или драма слободе”
(Говоре: Проф. др Мило Ломпар и Зоран Живковић)
- **РОБЕРТ МУЗИЛ** “Човјек без особина”
(Говоре: Проф. др Тања Поповић и Желидраг Никчевић)
- **КОМЕДИЈА “ЈОШ ЈЕДАН ИСПИТ”**- продукција КИЦ “Будо Томовић”, текст и режија Драган Копривица . “Театар бенд”

28. 07. (петак) 21:00

- **ТОМИСЛАВ ГРГУРЕВИЋ** – “Которски оријинали”
(Говоре: Томислав Гргуревић и Желидраг Никчевић)
- **ГОРАН КОМАР** – “Херцеговске знаменитости , књ. 1”
(Говоре: Др Горан Комар и Мр Велибор Џомић)
- **ПРЕДСТАВЉАЊЕ ЗАДУЖБИНЕ “ПЕТАР КОЧИЋ”** – Бања Лука и свечано уручење књижевне награде **КОЧИЋЕВО ПЕРО ЗА ЛЕТО 2006. год.** – добитник Вук Крњевић
- **ДОДЈЕЉИВАЊЕ НАГРАДА**
- **РИЈЕЧ НА ЗАТВАРАЊУ** - Радован Божовић

Напомена:

Организатор задржава право измјене програма.
У случају кише програми ће бити одржани у
Галерији ``Јосип Бепо Бенковић``

“РЕЦИ МИ ШТА ЧИТАШ, ПА ЂУ ТИ РЕЋИ КО СИ...”
Међународни сајам књига “ТРГ ОД КЊИГЕ”, 21-28. 07. 2006.

- **ОТВАРАЊЕ „ТРГА ОД КЊИГЕ“**
21. 07. 2006.

МАЛО И ВЕЛИКО

На Белависти гужва.

Издавачи , читаоци, већ пристигли писци, и први утисак који радује: Сајам је боље посјећен него лани, “искорачио“ је на Белависту и то је новост коју су „зналци“ у организацији оваквих манифетсација похвалили...

Из поздравне ријечи херцеговског градоначелника

Дејана МАНДИЋА

Знање и стваралаштво су управо пред нама, сабрани међу овим безбројним страницама, по огромном броју издања, висprenости издавача, а прије свега истанчаном спремношћу писаца да оно што виде, чују, доживе, осјете или предосјете зналачки забиљеже, забиљеже, да сјећање или памћење свједоче о времену у коме се живи јер вријеме је необично, тешко, неумитно, судбоносно, дато нам да га учинимо бољим.

Херцег – Нови као што и приличи старини, граду подно Орјена, граду скалина, граду вјечне инспирације, камених здања и медитеранске тоpline, је град који својим дјелатностима чува вријеме од заборава и пролазности и храни га мудрошћу окупљајући људе богате духом и срцем.

Управо дослиједан свом путу развоја Херцег – Нови је вечерас домаћин још једног престижног културног догађања, Међународног сајма „Трг од књиге“. Овогодишњи по организацији, квалитету и квантитету превазилази досадашње и поносимо се тиме.

Дружимо се са књигама и осјећајмо лијепо у нашем древном Херцег – Новом.

- ОТВАРАЊЕ „ТРГА ОД КЊИГЕ“
21. 07. 2006.

Из бесједе „Мало и велико“

Горана ПЕТРОВИЋА

Незнатно је зрно песка. Али, када се то зрно на жалу налази, где човек може да се подсети како је то бити дете, оно наједном велико постаје. Чини се да читава грађевина живота ни за трен не би могла да опстане – ако би море баш то зрнце детињства испрало из нашег сећања.

Мала је, сићушна, и семенка жалфије, мајорана, нане или лаванде. Али, када се овај заметак живота у струк развије, а тај стручак у мирис који се не заборавља, онда и најмања семенка знатна постаје.

Не, није много већи ни напрстак. Тачније речено, неугледан је. Али, када замислимо да у њега стаје јагодица прста везиље, оне жене што концем шара јастучницу за прву брачну ноћ, порубљује пешкир за крштење или уплиће слова на заветној плаштаници, онда и тај обичан напрстак веома велики постаје.

Морало би да се пажљиво измерава и дуго рачуна да ли је медаљон уопште већи од напрстка. У сваком случају, и медаљон је наоко мали. Али, када је у њему затворена сличница вољене особе, па чак и када је празан, медаљон може да буде огроман, јер у њега стаје нечија љубав или нечије одсуство љубави. А ту пуноћу или празнину није могуће сабрати, ма колико пажљиво, уздуж и попреко мерили, па рачунали.

Нема сумње, мастионица јесте нешто већа од медаљона, мада и њу сврставамо у мале ствари. Ипак, када имамо на уму колико се од једне навршене мастионице може написати речи и шта те речи могу другоме значити, онда можемо рећи да се и у најмањој мастионици мрешка читав свемир, само га у песму или у причу ваља уобличити. Заструг може бити и већи и мањи. У онај мањи стаје осредња удланица, у онај већи тек неколико шака соли. Опет, био он мањи или већи, заструг је мали. Али, када немамо соли ни за прстохват, када немамо и све друго што со подразумева, тада видимо колико је и најмањи заструг заправо био велики. Крај заструга обично стоји тањир. Још ако је заједнички, тај тањир је увек мали. Међутим, од заједничког тањира тешко да иједан други суд може бити већи. У њему је садржано све што нам треба, само је неопходно знати да постоји она тачка где се глад и ситост додирују.

• ОТВАРАЊЕ „ТРГА ОД КЊИГЕ“
21. 07. 2006.

Нема много већих ствари на свету од проналажења ове мере: знати колико је довољно, знати са другим поделити... Зато је и најмањи заједнички тањир веома, веома велики.

На софри, на трпези, на столу, може бити и много кухињске соли и много тањира и много здела и много чинија, и сваковрсних ђаконија ту и тамо наређаних, па опет, сваки такав сто је тужно пуст ако за њим нема мноштва укућана. И најмањи сто је велик када за њега седну и бака и деда, и родитељи којима су ови први били родитељи, и млади који су неким унуци, а неке синови и кћери. У томе је величина софре, трпезе или стола. У томе да једни другима додајемо тањире, зделе и чиније, да једни друге понудимо, не марећи колико ће за нас саме да остане.

Ни шкриња, која се негде зове сандук, па ни ормар, онај двокрилни, нису ствари баш превелике. Постоји онај час, постоји онај трен, када тамо ни шиваћа игла више не може да стане. И тада смо склони да говоримо како су нам и ове ствари мале, недовољне. Али, када би се сетили да су тамо и делови девојачке спреме, и фотографије, и ордење, и тапије, када бисмо се сетили и разабрали значење сваког од тих давних предмета, знали бисмо колико су све шкриње и сви ормари велики, превелики.

Временом, у кућама се накупи превише ствари. Неке од њих користимо сваког дана, на сврху неких смо потпуно заборавили. Кућа може да буде мала и може да буде тесна, али све док неко други у њу долази, све док има оних који би радо њен праг прекорачили и најмања кућа је велика као краљевска палата, као царски двори.

А тек лађа?

Гледаш је у оноликом мору. Чини ти се малешном. Питаш се, како ли уопште опстојава на силној пучини? Питаш се и питаш, па се онда досетиш да је лађа само споља таква. Изнутра је много већа, јер нечију радозналост и жељу за сазнањем превози, јер се лађама размењују људска добра, јер се у сваком бродском спремишту крије макар једна, случајно запала коштица, која ће хиљадама километара даље, стотинама векова даље, десетинама генерација даље, сасвим сигурно негде далеко – да се прими, да се развије у дрво, можда и у шуму, која пружа хлад већи од највеће лађе која је икада игде саграђена.

• ОТВАРАЊЕ „ТРГА ОД КЊИГЕ“
21. 07. 2006.

Шта рећи за храм? Можеш једну келију, једну саборну цркву, једну катедралу, једну богомољу, како се већ где различито зове, можеш једну такву грађевину и до неба да узвисиш, може она бити таква да у њу на једвите јаде један човек ступи или може бити таква и да читав град олако окупи, па опет је свака већа изнутра, него споља. Унутра, и у најмањој богомољи можеш да осетиш колики си, незнатан, колико би требало да будеш мање узохољен. У томе је величина једне цркве, не у размерама, не у дужини главног брода, ширини куполе или докле звоник може да домаши.

О тргу - кратко. Велики трг није велик по томе колико људи може да се мимоиђе и да се при томе не додирне; велики трг није велик ако човек поред човека може само ћутке да прође. И мали и велики трг је заиста велик – ако има људи који ће на њему да застану, да назову макар "добар дан" или да питају за здравље онога ко им у сусрет долази.

Па, самим тим је јасно, ни град није нарочито велик ако има пуно великих тргова. Град је велик ако има и оне веома уске улице у којима ће пролазник да пропусти и суграђанина и странца. Понављам, у којима ће да пропусти и суграђанина и странца, а не само првог или другог.

Дабогме, о величини једне земље може да се суди само по њеним људима. Људскост даје димензију свему, без људскости је свака друга мера, па нека је и најмања и највећа, тек пука мерна јединица. И тако, на свету има много ствари које се чине малим, а у суштини су велике, као што има и оних које би да нам се прикажу великим, али од малог баш ничим нису одмакле. Какав је однос није лако докучити. И ништа од овог не бих вечерас ни покушавао, да не постоји нешто што својом величином превазилази незнатност каквом нам се чини... Све што сам набројао и много тога више стаје само у књигу. Књига је најмања, а највећа ствар на свету.

Овим речима отварам Сајам књига у Херцег-Новом. У књигама потражите земљу и град, трг и храм, лађу и кућу, шкрињу и трпезу, заједнички тањир и прстохват соли, мастионицу и медаљон, напрстак и семенку биља. У књигама потражите зрно песка.

Да би човек био већи – мање се не може учинити.

• ОТВАРАЊЕ „ТРГА ОД КЊИГЕ“
21. 07. 2006.

Глумице Херцеговског позоришта Драгана Влаовић, Бранка Кнежевић и Драгана Дабовић казивале су избор текстова и стихова 25 аутора који су некада живјели и радили у Херцег Новом, или су данас у граду на улазу у Боку.

Ријечима које су написали:

Свети владика Никола Велимировић, Никола Петровић, Максим Злоковић, Иво Андрић, Његош, Десанка Максимовић, Алекса Шантић, Милош Црњански, Зуко Цумхур, Марко Цар, Радоња Вешовић, Шпиро Доклестић, Драгиша Маџгаљ, Жарко Буровић, Исо Калач, Душан Костић, Златко Красни, Стефан Митров Љубиша, Вишња Косовић, Босиљка Пушић, Стеван Раичковић, Урош Тројановић.. започео је нови херцеговски ТРГ ОД КЊИГЕ.

У програму који је водила Жељка ЧЕПИЋ, наступили су чланови Културно спортског центра „Диано“ и Умјетничког центра АС.

Приређен је концерт Горана КРИВОКАПИЋА,

гитаристе из Херцег Новог који је магистрирао на Конзерваторијуму у Мастрихту, добитник је 17 међународних награда на најпрестижнијим такмичењима, између осталих у Шпанији, Италији, Канади, Америци...

Концерт на отвореном, којим је на „Тргу од књиге“ представљен и 23. Међународни фестивал „Дани музике“ (одржан у херцег Новом од 14. до 24. јула) био је колико необичан, толико и пун погодак једнако захваљујући виртуозности младог умјетника колико и заинтересованости бројне публике.

Чашћу Кривокапић сматра наступ на „Данима музике“ и на „Тргу од књиге“, не само зато што је Новљанин, већ и због тога што „Дани музике“ окупљају елитне свјетске умјетнике.

Задовољство је бити међу њима, у свом граду, у коме и послје наступа у свијету, признајем имам малу позитивну трему, рекао је Кривокапић, за сајамски билтен....

22. 07. 2006.

• ГОРАН ПЕТРОВИЋ – “Разлике”

Желидраг Никчевић, о роману „Разлике“

ОДОЗГО ЗВЕЗДЕ – ОДОЗДО ТЕЛЕВИЗОРИ

Мало је у нашој савременој књижевности аутора који су у релативно кратком времену, са практично неколико наслова стекли наклоност и публике и критике, дакле комплетне читалачке јавности, као што је случај са Гораном Петровићем. Он је најкраће и најпрезизније речено заблистао и опстао на нашој књижевној сцени зато што су сви могли да виде да је ријеч, не само о изразито приповједачком таленту, чега је често бивало код нас, већ и о некој широј и већој шанси за укупну српску књижевност, прозу уопште, да себи, уз помоћ оваквих аутора, отвори неки нови пут, и да нас на том путу сачека, можда, неко ново ремек дјело које смо сви помало почели да прижељкујемо. Тиме би се доказала виталност и високоевропски квалитет наше традиције и наше савремене прозе.

Његове књиге писане су врло стрпљиво и високо захтјевним стилем. Њих читаоци воле и разумију, и што је нарочито важно та се сарадња одвија на поприличној висини. Ја ове приче доживљавам као неку врсту малих каталога и ода наше приватности. У њима, ко год их буде читао, одмах ће установити да подрхтава та усамљеност савременог човјека и пролазност и огромна туга наше свакодневице и тежња за топлином која нам заувјек бива ускраћена.

Ту има једна помало парадоксална ствар – ова депримирајућа проза изузетно је поетична, не мање од оних његових претходних, раскошних грађевина, тако да све то потврђује правило да је неким мајсторима просто свеједно – увијек од њих добијте умјетност, и ту критичар ништа не може додати или одузети. Нова књига „Разлике“ Горана Петровића, можда још више од „Ближњих“, враћа се некој врсти традиционалног приповиједања, са феноменалним осјећајем за психолошке и социопсихолошке нијансе, за опажање и оних најситнијих детаља око нас, из наших и туђих привидно монотоних живота .

Управо те нијансе су оно што свакодневицу увијек чини помало мистериозном и уопште достојном неког памћења – а тако често их превиђамо. Да нема писаца попут Петровића, који тај прозаични свијет виде дубље, опишу га и некако уздигну – многе драгоцене ствари биле би заувјек изгубљене.

Овдје имамо пет, на први поглед прилично једноставних прича – а све су оне мала ремек дјела те интимне меморије, све су саливене од те неупоредиве позлате прошлости, то је ткање – кад га осмотрите са свих страна - готово савршено. И иначе, што кажу, приповједач, као ткалац, ради са наличја. И то у пуној мјери важи за Горана Петровића.

Јунак приче **„Између два сигнала“**, извјесни господин Исаиловић, готово је искључен из живота, али је зато прикључен на ТВ програм. Даљински управљач даје му готово божанска овлашћења. Драма настаје оног тренутка кад нестане сигнал – и траје док се сигнал не врати. Тај његов очај, после толике среће, то је нека нова антропошка икона. А човјек у фотељи, у полумраку свог малог стана у приземљу, загледан у празан екран телевизора, у то свјетлуцаво електронско божанство таме – то је, да вас подсјетим, и по Бодријару, главни приказ наше епохе, њен фатални означитељ. То је све Петровић дао крајње економично, и непретенциозно, непогрешиво нас водећи до оног егзистенцијалног шока и потреса који нам је тако близак и познат, а литература га све теже хвата. Између та два сигнала човјек је превалио огроман пут. А има и друга мјера за то растојање. „Одозго звезде – одоздо телевизори“.

У тој изванредној причи има мјесто кад Исаиловић покушава да чита, отвара неку збирку прича насумице, и затвара. **„Књиге су тако споре, толико много треба да се човек уведе у радњу. Књиге су тако неистините, препуне претеривања, врве од речи које се уопште не користе у свакодневном говору. Књиге су тако далеко од стварности“**. Не знамо тачно ко то говори. Ко тако мисли, али у претпоследњој причи „Богородица и друга виђења“ – стварност је толико блиска, да је то веома болно. Та наша ратна атмосфера – на станици, док људи чекају некакав разуман покрет - дата је у врхунском реалистичком стилу (као да се у позадини негдје чује и Лаза Лазаревић) – а тамо се у том реалзму појављује Богородица, човјек је види својим очима, и што је најбоље, тако је описано да му ви вјерујете.

Много је у овим причама таквих мајсторских детаља, који свједоче да имамо писца који се не одмара, који не губи из вида ни један од трагичних аспеката наше стварности, и прави од тога умјетност – која је често боља од те стварности.

Горан Петровић, о роману „Разлике“

НАДОМЈЕШТАЊЕ ЉУБАВИ

То је књига коју сам брзо написао али сам је дуго довршавао. Она није обимна, има свега пет прича од којих је свака другачија.

Дуго сам се премишљао око наслова и онда сам помислио да је наслов „Разлике“ прави јер ми живимо у свету разлика. Имао сам на уму енигматску игру коју виђате у часописима и новинама кад имате две сличице од којих једна има вишак нечега и онда треба пронаћи тај вишак и заокружити пет или 15 разлика.

С том разликом ми у стварности имамо мањак, а ја сам покушао кроз књижевност да на неки начин надоместим оно што недостаје у стварности. Врло често нам недостаје љубав, увиђавност, недостаје нам много тога. Свака од њих има понешто од глагола гледати, тако да у првој причи сам писац разабера фотографије и та прича је аутобиографска, не у потпуности. Друга прича се дешава у биоскопу, она би могла бити помало Фелинијевска. У трећој се мења ракурс гледања, а у последњој је централна личност телевизор, нажалост телевизор, а не човек. У четвртој причи се говори о једном човеку којем се указивала Богородица мада наслов гласи „Богородица и друга виђења“.

О „Тргу од књиге“

Колико сам видео Сајам се проширио и баш ми се допада. Изашао је још више на трг. Има много људи што је врло важно. Неки само прошетају, а неки дођу да послушају програме, али све је то као на сваком правом тргу.

Ја сваку овакву манифестацију доживљавам као празник дешавала се она у Франкфурту, у Мексику, Паризу или Херцег – Новом, увек је то са мене са истом дозом узбуђења.

Истина, може нешто да се поправи свуда, и да буде боље, и у Херцег – Новом, али и у Франкфурту. Ипак, за мене је свака оваква манифестација оправдана, јер, сигуран сам да ће макар једно дете доћи овде први пут у сусрет са књигом и тиме оправдати читав Сајам.

Можете ли само да замислите шта ће то дете прочитати на даље? А овде је била семенка, на Тргу од књиге...

22. 07. 2006.

• **ВИДА ОГЊЕНОВИЋ – “Прељубници”**

Гојко Божовић, о роману „Прељубници

ПРИЧОМ ДО РАЗУМИЈЕВАЊА

Роман „Прељубници“ Виде Огњеновић нас изводи пред једну причу која је узбудљива из најмање два разлога. Са једне стране она узбуђује по томе шта нам све време говори. Ми се суочавамо са јунакињом која је у центру ове приче, са њеним узбудљивим тренутком живота и све време видимо да нам она говори са којим се питањима човек може срести и најважнија питања са којима се савремена књижевност може суочити.

Прича је обликована тако да иде од једне напетости до следеће, компонована је тако да подстиче нашу читалачку знатижељу и да нас све то време испуњава озбиљним сазнањима.

Прича која је у основи романа „Прељубници“ нити је обична, нити је обично казује главна јунакиња романа, она чији је животни случај сам по себи приповедање. Ми видимо како се једна животна драма постепено развија, и како на тај начин говорећи о себи, говори и о стварима које се не тичу само ње. Она нам све то казује у првом лицу, врло исповедно, врло жестоко, не штедећи ни себе ни друге и говори на један изузетно привилегован начин. Оно што нам она казује о себи у роману „Прељубници“, то заправо јесу врло често оне ствари које бивају преписане и у животу и у књижевности, а то јесу табуи, замрачена места, капци до којих говор стиже, или остаје само ћутање.

Јунакиња овог романа, међутим, одлучила је да не ћути, она има потребу за румевањем, а до разумевања се долази преко приче.

О публици

Драго ми је што сам вечерас међу вама и сматрам да ко се вечерас одлучи да дође овдје а да не иде на концерт и да не шета крај мора, тај јесте и познавалац и љубитељ књиге што има велике предности. На мојој страни је још једна велика предност што сте се вечерас одлучили да дођете овдје умјесто да шетате поред мора.

Мало је писаца за које бих ја жртвовала шетњу поред мора и зато сам вам двоструко захвална, а знам и да је херцеговска публика избирљива, рекла је Вида Огњеновић, поздрављајући бројну публику прије него што је на „Тргу од књиге“ прочитала одломак из новог романа „Прељубници“.

О „Тргу од књиге“

Поздрављам Трг од књиге и напор Херцег Новог да одржи неко fino културно језгро, јер град који не пулсира културом је мртав град. Херцег Нови се томе одупире и ја се томе бескрајно радујем. Ја се сећам и ранијих летњих сајмова књиге и увек сам мислила да је дивно што и туриста може да види да овај град има своје културно лице, да нису ту само сунце и море, неке природне датости, већ постоји и оно што људи чине, неке уметничке вредности, fine идеје, дивна медитеранска игра...

ХН ми се увек чинио као град високе медитеранске културе. Ја тако и даље верујем не бих волела да ме неко разуверава.

Литература и уметност су изнад националних осетљивости и то би апсолутно требало да буде далеко

Сајам је књиге, не једне врсте књиге, не на овом или оном језику него Сајам добре књиге... Замислите кад би сваку књигу само по националном кључу излагали. Национални кључеви су нешто што треба да припада прошлости, да се препозна као ретрогадно, или ако хоћете да употребим стару комунистичку реч, назадно....

23. 07. 2006.

- **ГОЈКО БОЖОВИЋ** - “Антологија савремене српске поезије”

Желидраг Никчевић, о Антологији

ПОГЛЕД У ОГЛЕДАЛО ПОЕЗИЈЕ

Наслов антологије «Мјеста која волимо», по пјесми Ивана В. Лалића, наговјештава како се долази до оваквог избора, имамо љубав, укус и субјективност на дјелу. То су вјероватно мјеста која критичар воли и која би хтио да овјековјечи, да их заволе и читаоци, не само садашњи него и будући. Па ипак, овдје је та субјективност сасвим условна, јер је Божовићев поглед на књижевност и на поезију веома уравнотежен, ослобођен било какве екстраваганције и пристрасности. Скоро да кажем: и кад је субјективан, Божовић се труди да буде објективан, таква је природа његовог књижевног дара.

Треба рећи да је овом послу претходио Божовићев доста дуг стаж редовног пратиоца и критичара наше поетске праксе. Као резултат, добили смо избор од 36 аутора, од Васка Попе до Саше Јеленковића, са по неколико преведених пјесама.

По мом мишљењу, подухвати попут овог, Божовићевог, драгоцјени су због тога што је, обављен један важан посао, а читаоци, садашњи и будући, нека виде шта ће с тим да ураде. Поезија је рекла своје, и критика је рекла своје, ти гласови су сачувани, а друштво, заједница, кад нађе времена, нека се мало погледа и у том огледалу.

За мене је ово књига у сваком смислу високог квалитета. Чак и онај ко добро познаје културу свог народа мора осјетити радост кад се овако директно суочи са ауторима и стиховима, кад схвати како је широк тај распон наше поезије, и каквим све духовним оружјима располажемо. То је фасцинација високом вриједношћу веома различитих текстова, који се ипак неким чудом држе на окупу као да су дио једне непрекинуте енергије, а имају и ту особину да и нас држе на окупу, као ослонац, као наша жива традиција, на којој се уствари заснива моћ преживљавања и достојанство међу другим народима.

У стиховима постоји, ако су најбољи, ако су дубоке мисли, нешто продорно, луцидно, што је ојачавајуће и нешто што нас повезује са најбољим стварима нашег сазнања и стварима нашега света. У модерној поезији проговара питање - шта заправо јесте савременост, каква је њена суштинска веза са традицијом, који су прави изрази модернизације, на који начин ми можемо спознати властити свијет и своју улогу у њему.

Поезија, колико год била на маргини јавног интересовања на нека питања непоколебљиво одговара. Она сада заиста јесте на рубу јавног интересовања, она је изгубила привилеговану позицију коју је имала дуго, ипак, поезија заправо јесте онај први и по много чему основни замах књижевности који је дуго одолевао новим медијима, новим технологијама, новим облицима преношења знања да би негде у модерном добу, поезија изгубила статус који је дуго имала. Тај статус није изгубила само у нашој поезији, она је тај статус изгубила уопште. Губитак тог статуса се поклапа са губитком књижевности, а то се поклапа са падом Берлинском зида, када је уобличен други социјални контекст, други матични контекст и у том контексту није било неопходно да писци говоре у име било ког, преостало им је да говоре у име себе, својих емоција, својих сазнања, свог сентимента, својих очекивања.

Када читамо савремене песнике, најбоље међу њима, ми ћемо видети да њихови стихови у себи садрже и попримају нешто од тог карактера анонимности и маргиналности. У стиховима неких од најбољих песника то није комплимент негативне врсте, напротив, постоји нешто помало приватно у савременој поезији – већ сама чињеница да се песник не обраћа многима, мноштвима, већ превасходно у своје име говори из неке најдубље перспективе, тако да се често у савременој поезији сусрећемо са неким мотивима и метафорама које теже разумевамо управо због те интимне, помало приватне перспективе која је савременој поезији наметнута.

Када сам састављао *Антологију српске поезије 20. века*, негде сам бирао најбоље песме, најбоље песнике, а онда сам се суочио са другом врстом проблема, а то је избор најбољих превода у другој половини 20. века. Постоји запрепашћујуће мало добрих превода српске поезије 20. века. Врло значајни наши песници готово да нису преведени на адекватан начин. Преводити поезију је несумњиво теже него преводити друге облике јавне комуникације. Ја сам постигнутим резултатом задовољан, а да ли је антологија исправна или није, то ће просудити неки посвећени читаоци или критичари.

Ова књига представља оно што јесу врхови српске поезије 20. века, и ја сам се трудио да испуним један критеријум који антологије морају да имају – она мора да донесе репрезентативан и селективан избор, не сме да буде лоших аутора или стихова око којих се двоумимо. Где год сам се двоумио, ја сам одустао. Мислим да ова антологија показује да је српска поезија 20. века у рангу поезије европског формата. То показује још једну важну особину европске поезије, да је она заправо први књижевни жанр који је досегао европски хоризонт, као што је то чинила приповетка, а тек после тога роман и драма.

Поезија је у свим временима, а мислим да је тако и у нашем, проширивала основе књижевности, проналазила хоризонте и долазила до оних језичних израза у којима други језички жанрови тек почињу.

Антологија представља и политичке мене које су обликовале нашу поезију. У седамдесетим годинама видимо да је поезија изашла на јавну сцену и да је тада помало естрадна, помало комуникативна, а да пре свега јесте она привилегована форма која провоцира друштвену и политичку стварност. То је поезија социјалног веризма, та поезија нам говори о истрошености идеолошких формула, идеолошког разумевања света, о ауторитарном друштву, о поретку који гуши слободу појединца, који је заправо заснован не само на илузијама и на нереалним обећањима, већ на сили и на гушењу језичких и свих других слобода.

Осамдесетих поезија улази фазу веризма, одједном није спорно само соцреалистичко друштво, спорне су све идеологије, све велике приче које почињу великим словом, Политика, Идеологија, Историја, Друштво...

У деведесетим годинама имамо поделу на постмодернисте и модернисте, имамо оне које су неосимболисти, имамо читаву серију младих песника који воде занимљиве дијалоге са песницима шездесетих, имамо песнике који су по много чему неупоредиви. То показује једну врсту поетичког плурализма, и српско друштво је до тог плурализма прво дошло у поезији а тек онда у политичкој комуникацији.

То јесте сведочанство да је поезија у модернизацијском смислу била једна врста претходнице многим тематским догађајима и то јесте један од разлога да поезију треба читати пажљиво, да треба поштовати њен глас. Глас који јесте помало тих, помало смиран, помалосамозатајен, али ако смо довољно пажљиви онда ћемо у њему довољно чути, бићемо довољно награђени, а у савременом добу то јесте највећа награда коју можемо очекивати.

23. 07. 2006.

- **ЛУЈО ВОЈНОВИЋ:** “Историја Дубровачке републике”

Др. Горан Максимовић

ЗЛАТНО ДОБА И ПАД ДУБРОВАЧКЕ РЕПУБЛИКЕ

Лујо Војновић је проширивао оне сегменте историје Дубровачке републике који су били непотпуни или недовољно разјашњени. Када је ријеч о цјелокупној историји Дубровачке републике она се може посматрати са неколико полазних равни. Једна од најзначајнијих равни је да је то историјска студија која је пратила историју Дубровачке републике, са друге стране та књига се може посматрати и као једна дискретна историја дубровачке културе, јавног и приватног живота.

Када је ријеч о историји Дубровачке републике, онда је свакако потребно указати на неколико темељних сегмената у истраживању *Луја Војновића*. Најзначајнији је свакако период који је Лујо назвао **Златно доба Дубровачке републике од 1300. до 1600.** године и то је раздобље које је најцјеловитије и најпотпуније обрађено у овој студији. Затим су услиједили они периоди у историји Дубровачке републике који су на неки начин означавали лагано опадање и крах, када је Наполеон заузео Дубровачку републику. Ова књига прати судбину Дубровачке републике све до Берлинског конгреса 1878. године и на неки начин прати неколико деценија живота и након укидања Дубровачке републике зато што је политичка и дипломатска активност била још увијек довољно јака и имала значајног утицаја за живот на Балканском полуострву.

Иако су се те старе породице које су се бавиле дипломатијом у име Дубровника надале да ће довести до васкрса Дубровачке републике и обнове државности то се није десило, прије свега заслугом Аустроуграске монархије тако да је практично од тада изгубљена свака нада у обнову Дубровачке републике.

Свакако је потребно осврнути се и на сегмент књижевног живота у Дубровачкој републици. Веома је интересантно да је *Лујо Војновић* са доста критичке дистанце говорио о књижевности старога Дубровника.

Он сматра да је поезија старога Дубровника дилетантска, подражавалачка и да, углавном, у том раздобљу нема оригиналних пјесника. Колико је његов суд снажан и немилосрдан, говори чињеница да је поменуо антологију дубровачког пјесништва **Милана Решетара**, у коју је уврштено 113 дубровачких пјесника. Војновић сматра да само 63 пјесника на прави начин могу да репрезентују поезију старога Дубровника.

Када је ријеч о великим епским спјевовима, Војновић издваја два спјева, а осврће се и на драмске жанрове, прије свега говори о комедијама **Марина Држића**. Нешто потпуније се осврће на књижевни опус **Ивана Гундулића**. Велики спјев **Осман** изнијет је као један од напрезентативнијих спјевова старога Дубровника. Затим је поменуо и **Дубравку** као једну од најљепших пасторала . Војновић ипак сматра да се Гундулић као прави аутор исказао у спјеву **Сузе сина разметнога**.

Када је ријеч о методологији писања ове студије и о начину на који је Војновић сакупио грађу о историји Дубровачке републике, потребно је имати у виду следеће – поред извора које је користио из дубровачког архива, Војновић се користи и другим историјским студијама страних аутора. Његов однос према тим студијама је прилично критичан, често полемичан, тако да се на многим страницама, а поготово у фуснотама могу пронаћи исправке података из претходних студија о Дубровачкој републици, и може се видјети једна веома прецизна анализа Дубровачке историје, од 7. вијека када је дошло до стварања данашњег Дубровника на мјесту гдје се сада налази, па до Берлинског конгреса и дефинитивне пропасти Дубровачке дипломатије.

Та врста полемичности је у великој мјери очувала вриједност Војновићеве студије, тако да она данас, послије пола вијека од када је добила своју форму, има много страница које су на неки начин отворене и могу да отворе многе расправе о томе какав је био статус Дубровника у вијековима постојања Дубровачке републике и какав је статус Дубровника у каснијим годинама, нарочито послије Берлинскога конгреса. Лујо Војновић није хтио да се осврће на тај југословенски период Дубровачке републике, на Дубровник у Краљевини Срба Хрвата и Словенаца и касније године, али је између редова нагласио да је она стара слава Дубровника заувјек пропала након 1667. године и великог земљотреса који је практично разорио овај град. Слава, међутим, није нестала у територијалном смислу него у дипломатском, политичком, економском и поморском

Војновић није био лак за разумевање и за схватање, а тако се третирало и његово дело. По својој интелектуалној снази и опусу Дубровчанин, али по свом пореклу Војновић није Дубровчанин. Војновићи су кнежеви ужички, они су то волели да доказују, а други да оспоравају. Потичу од рођака цара Душана. Касније је то њихово племство признавала и Млетачка и Аустроугарска, а када су се налазили на врло високим војничким положајима у царској Русији, и тамо су добијали потврду тога племства. Када су се вратили после руско – турског рата, нису отишли у Дубровник него су дошли у Херцег – Нови.

Значи, нико од стране Војновићевих није Дубровчанин, али би о тој љубави према Дубровнику много могли да кажемо.

Лујо Војновић дели судбину Срба каталика посебно карактеристичних за 19. век, а опет, он није био уобичајени Србин католик јер је своје православно порекло добро знао. У Херцег – Нови су Војновићи дошли као православци, а једна мајка која се преудавала превела је своју децу у католичанство. Отац Константин, угледни професор, угледни правник, дипломата, историчар био је, како Лујо каже католик, а његов брат који је остао у Херцег – Новом, а мислим да је чак био и градоначелник, био је поравославац. Они су сви радили за исту ствар, да се очлува словенска заједница, и то је било битно.

Лујо Војновић је добро и дуго живео, али за живота није био довољно признат. Он је био секретар и министар правде кнеза па **краља Николе** на црногорском двору. Био је гувернер **краљевића Александра** и васпитач бугараских принчева. Био је представник Црне Горе на Лондонској конференцији па је лично потписао мир са Турском. Био је учесник мировне конференције у Версају и представник у Лиги народа у Паризу... У Београду су му замерали сврставање у једну партију па су га нападали они који су Дуборвачку културу враћали у оквире српске културе, какав је био велики **Павле Поповић** и **Јован Скерлић**. У Црној Гори оспоравају његове функције.

Лујо Војновић се као историчар базирао на архивским истраживањима, познавао је и писао на већини европских језика, (француском, енглеском, италијанском, немачком), консултовао је и страну литературу и зато се сврстава у врло савременог научника.

Поменимо неке од његових књига, *Пад Дубровника* у два дела, *Дубровник и Османско царство*, *Историја Дубровачке републике*, *Дубровник – једна историјска шетња*, и књиге *Дубровачке елегије*, прва књига која је штампана и друга која није.

Заступао је карактеристичну дубровачку дипломатију и сматрао је да та дубровачка дипломатија може да се проучава као поука за савремену дипломатију.

Упркос свему о Лују Војновићу се једноставно не говори, у хрватску повјест није уврштен јер је сам превише јасно рекао ко је. Пред крај свог живота је рекао – ја сам рођен у Хрватској, у Сплиту, ја штампам књиге латиницом, ја сам католик, ја сам ожењен Хрватицом, али ја проповедам српско јеванђеље.

Он се ипак не налази ни у српској културној историји. Његово дело као фатаморгана лута овим просторима и нигде није посебно сврстано. Циљ објављивања ове књиге је да буде целовита и да се на одређени начин поново врати Лујо Војновић, а ја могу да највим и другу књигу која ће бити штампана у току следеће године.

Ненад Новаковић

ИСТОРИЈА КАО ВРХУНСКА КЊИЖЕВНОСТ

„Историја Дубровачке републике“ Луја Војновића, коју је приредила др Ирена Арсић је свакако ново дјело, нова историја и ново ишчитавање већ познатог Војновићевог дјела. Ако је оно прво издање из 1962. године које је изашло у Америци, била кратка историја Дубровачке републике, ово је, с правом можемо рећи, заокружена историја Дубровачке републике.

С друге стране, када погледамо језик, начин писања, интерпретацију историјских догађаја, можемо утврдити да је ово врхунска књижевност. Војновић је врло лијепо са мноштвом историјских чињеница и других података до којих је дошао и са којима је располагао, направио историјско-књижевно дјело у правом смислу, јер је ово тако читка историја да кад човјек почне да је чита не може да је остави. Кратка историја је објављена у Њу Јорку, а на том иницијалном тексту можемо да видимо са колико је прецизности и одговорности, са колико је потребе да поправи свој властити рукопис, **Лујо Војновић** радио на дорадама. Ни то му није било довољно већ је у својој опоруци чак нагласио, да се тај његов рукопис достави његовом пријатељу, **Густаву Бирилију** у Смедереву, професору музике познатом Дубровчанину.

23. 07. 2006.

- МИРЈАНА ЂУРЂЕВИЋ - “Први, други, трећи човек”
-

Ненад Шапоња

ХУМОРОМ ПРОТИВ СТВАРНОСТИ

Мирјана Ђурђевић је наш, практично први, жанровски крими писац. У првим годинама 21. века Мирјана Ђурђевић се храбро упустила у авантуру писања савременог крими романа, или боље да кажемо пародија. Међутим, написала је неколико књига, прво, „*Убиство у академији*“ где се разоткрива њена јунакиња коју носи касније у низу књига. У том првом роману *Харијета* покушава да реши мистерију убиства у Академији наука у Београду, у време демонстрација 1996-97.

Мирјана се већ тада показује као писац особеног, препознатљивог стила који се карактерише једним отпором од свакодневне комуникације и иде у простор хумористичког „онеобичавања“ света. Она се хумором бори против црне и најцрње стварности. Када читалац данас отвори новине чита ствари које су горе од већине онога што писци могу да измисле. Свет који Мирјана презентује јесте свет здравог разума који се бори хумором против тога и то је посебно карактеристично у језику. Затим следе романи „*Паркинз Светог Саватија*“ где разрешава једну мистерију међу српским исељеницима, па затим „*Деда Ранкове рибе теорије*“ за коју је добила награду „*Женско перо*“... У роману „*Први, други, трећи човек*“, све је у причи о завери руских агената, у све је умешана и домаћа служба безбедности, и што је посебно занимљиво можете видети како функционишу те службе што је доста аутентично. Прича је вишеслојна, а најтраженији оптуженик хашког трибунала се налази у једној психијатријској установи где ради као психијатар, а они долазе као пацијенти скупљајући информације о њему.

Међутим, ствари се закомпликују стицајем околности и онога што чини сама Харијета . Она кроз причу пролази као метак, није ни повезана са дешавањима, тек је споредни јунак који иницира радњу. Вредност ове књиге је што покушава да препозна оно што је битно у једном друштву и времену.

Мирјана Ђурђевић овим романом покушава да допре до оне стварности у којој смо засути низом стереотипа који немећу одређени образац живљења. Добре књиге увек погађају у само срце стварности, онога што стварно јесте и мислим да је књига „**Први, други, трећи човек**“ управо пут за то али и могућност да боље видимо стварност.

Мирјана Ђурђевић

ПРВИ, ПРАВИ ШПИЈУНСКИ РОМАНИ

Како сам почела да пишем?

Причали смо о рукопису једног америчког шпијунског романа, и развезали да ли је добар и где су грешке. Онда је Ненад рекао – а што ти не напишеш роман. Ја одговорила да не могу то да урадим. Нисам довољно путовала по местима где се дешавају прави шпијунски романи. Коначан савет је гласио – напиши онај свој, домаћи – дакле пародију. То могу, зтакључила сам и кренула на посао. Моји читаоци су заволели ту моју јунакињу Харијету и нисам знала шта с њом да радим. Да не бих разочарала читаоце ја сам је пустила у роман а да она тога није била ни свесна. Тајне службе је оптужују за сарадњу са оним другима док она мирно шета куче по Новом Београду. Међутим, у овом роману постоји један лик који је мени много симпатичнији и једини за којег руски тајни агент зна ко је.

Харијета је инспекторка била само у првом роману, да би после тога била емигранткиња, па незапослена, а у последња два романа држи приватну детективску агенцију, дакле сада је приватна детективка

О ТРГУ ОД КЊИГЕ

Пријатно сам изненађена Сајмом. Простор је диван, направили сте заиста више него добар програм, доста је публике, читалаца, мене је скоро „срамота“ што сам ја међу свим тим великим именима књижевности.

24. 07. 2006.

- “ЦИЦИБАН ЦРВЕНЕ ЦИПЕЛИЦЕ” - Пан Театар, Београд

Добар обичај “Трга од књиге”, организација програма за најмлађу публику, испоштован је и ове године. Малишани су заузели Трг и искрено уживајући поздравили актере позоришне представе „Цицибан црвене ципелице“, младе глумце београдског „Пан театра“.

Вера Викторовић, редитељ

Ово је мало захтјевнији простор од затворене позоришне сале на коју смо навикли, али сам ја ипак задовољна, исто као и млади глумци који учествују у представи.

Премијера ове представе је била у новембру прошле године и ја могу са задовољством да кажем да је од тада одиграна 148 пута до данашњег данас. То је показатељ да ова прича јако добро функционише са децом. Мислим да је реч о врло амбициозним младим људима који су успут врло вредни.

Ми се у Пан театру углавном бавимо интерпретацијом бајки, имамо велики број познатих наслова типа ***Пепељуга, Црвенкапа, Ивица и Марица, Алиса у земљи Оза...***

О ТРГУ ОД КЊИГЕ

Простор где смо вечерас играли ми се веома допао и још ми је драже што сам видела да се оволики број родитеља, деце и младих скупио овде. Пријатно сам изненађена. Родитељи често немају времена за себе, али када је реч о деци увек га нађу.

Последњи пут сам у Херцег – Новом играла пре пет година, неке вечерње представе, што је такође било добро посећено, али очигледно је да су дечје представе још успешније.

Доћи ћемо кад год буде жеље и кад год се неко сети да нас позове, а ја позивам све грађане и децу Херцег – Новом да нас посете и буду наши гости. Пан театар је на адреси: Булевар Краља Александра 289...

24. 07. 2006.

- Проф. др ДРАГОМИР САНДО
“Православно васпитање деце до седме године живота”

Проф. Др Љубивоје Стојановић

ВАСПИТАВАТИ ЉУБАВЉУ И У СЛОБОДИ

Књига се бави проблематиком како слободу васпитати помоћу вере, како строгост ускладити са слободом, како све ускладити са љубављу, на који начин убедити родитеље да љубављу васпитавају своју децу.

Када смо деца имамо проблем са родитељима, а када смо родитељи имамо проблем са децом. Како да разумемо своје родитеље док смо деца и како да своју децу васпитавамо боље него што су нас васпитавали? Не супротно од њих, него боље. Имамо проблем са тим што свака генерација хоће да васпитава своју децу супротно од онога како су њега родитељи васпитавали. То је произвело и атеизам и све остало. Дете треба васпитавати у слободи. Чини ми се да на оној изјави **Св. Јована Златоустог** да су деца дар неба, а васпитање наше дело, темељи ову књигу Др Драгмир Сандо, јер није довољно добити дете него треба то дете подарити и Богу и Цркви и свом народу.

Суштина хришћанског живота јесте да постанемо деца Божја, а не да останемо деца, тј. незрели заувек јер ми често када кажемо дете мислимо да је то незрела личност. Аутор добро препознаје суштину да је дете слободна личност и да је родитељ тај васпитач који дете оверава и уводи у Цркву и има одговорност. Ова књига алармира родитеље и управо их покреће на то да није довољно што су дете уписали у школу, дали на веронауку или нешто друго него је потребно да непрекидно личним примером то дете покрећу. Као што је **Св. Петар Цетињски** говорио да му је пример мајке био најбољи пример, јер је видео мајку како пали кандило, како приноси Богу молитвене уздахе, вапаје, приноси себе Богу.

Зато је ова књига приручник за родитеље како и на који начин да своју децу учине децом Божијом и да заједно и дете и родитељи постану деца Божја. **Св. Сава** и његов отац **Св. Симеон** су заједно постали деца Божија и када би дао Бог да тако буде онда би сва ова наша збуњеност била побеђена.

Нећемо говорити тешко је, него лако нам је са Богом.

Нека нам буде лако са Богом, и нека овај дар оца Драгомира свима нама буде на радост. Ова књига покреће радост и најтоплије је препоручујемо и родитељима и деци која треба да постану родитељи да непрекидно увек изнова развијамо и налазимо радост у Господу.

јереј, Немања Кривокапић

<i>КЊИГА КОЈА ИМПОНУЈЕ</i>

Сви смо свјесни какви све утицаји постоје на нашу дјецу у данашњем времену, прије свега преко телевизије. Дјеца су бомбардована разним информацијама, а било би боље да су поштеђени свега тога јер их то наводи да размишљају и постављају питања о неким стварима о којима је можда прерано да размишљају.

Врло сам захвалан оцу Драгомиру што нам је поклонио овакву књигу која умногоме превазила сам наслов – „Православно васпитање дјеце до седме године живота“ – јер су обрађене теме од егзистенцијалног значаја, и модерне теме као што су клонирање, чедоморство, еутаназија и друге.

Посебно импонује када се чита књига, начин на који је написана, озбиљност приступа, што се види у мноштву литературе која је коришћена, прије свега билијске грађе и цитата. То је компилација мишљења из области педагогије. Посебно је важан моменат васпитања дјеце у Цркви и кроз Цркву, од малих ногу, од рођења, од првих дана кроз молитве које се читају дјеци и све те свете тајне које су посебно обрађење у књизи. За свакога појединачно, за родитеље који хоће да буду у току са савременим токовима у васпитању ова књига је изузетно значајна.

Када говоримо о васпитању деце до седме године живота, у мени је уврежено мишљење да не постоји значајнији период људског живота. У оном есенцијалном и личностном смислу сматрам да је за човека рођеног у православном свету то најзначајнији период.

Рађање човека је ништа друго но имитирање, или усвајање, или уношење Бога у себе или нас у самога Бога. Кад кажем да се Црква, односно православно васпитање деце и његово постојање не односи само на период од тренутка његовог рођења него и пре то тврдим и констатујем и дан данас.

Један од познатих академике данас тврди да се у току девет месеци благословеног стања води један разговор између детета и мајке. Поменућу само неколико поузданих података – после већ четири недеље оформљују се екстремитети, у шестој и седмој недељи оформљују се бурези као сложени, витални органи, а у осмој, деветој недељи већ настаје нервни систем. Потпуно је у праву та наука која је новијег датума, и која тврди да се води један дијалог у утроби мајке. Нешто што бих посебно хтео вечерас да нагласим јесте наука за коју су неки од вас чули – **квантна наука**. Та квантна наука полако заживљава и у теологији. На научни начин се говори опипљиво о томе како се материја превтара у духовност, а духовност у материју

Када некога боли душа то не значи да га неки орган боли него да га боли као духовно и биолошко биће. То је начин оправдања те двојности између духа и материја о чему говори толико црква већ вековима и где се улази у тајне људскога живота.

О свему треба говорити с молитвом јер се тако упознајемо са садражјем молитви где се крије одговор есенцијалних животних питања у том периоду живота.

Православно схватање васпитања је много шире и то заиста значи пресликавање Бога како у своју, тако у дечју душу.

PRESS PROMOCIJE

- **КРЕАТИВНИ ЦЕНТАР – БЕОГРАД,**
 - представљање издавачке куће
 - уредник **Слађана Илић**
 - Читаоница Градске библиотеке, 23.07. 2006
-

Основна идеја издавачке куће „**Креативни центар**“ која постоји већ више од 15 година је била да „**разбије шаблоне**“ и да најмлађим читаоцима на нашим просторима понуди нешто ново, да им олакша сваку врсту учења и едукацију у смислу да једноставно, озбиљним, научним стварима приђе на научни, али нешто мање обавезан начин који је уз то и духовит. Рекла бих да смо до сада у томе успели и то показују статистике у библиотекама, али и сајмови књига.

Од најновијих издања, Креативни центар је у едицији **Школски атласи** издао „Школски атлас историје уметности“ и „Школски атлас историје света“, у едицији **Да сазнаш и разумеш** – „Религије света“ и „Морал и живот у заједници“, у едицији **Отвори прозорчић** – „Шта је унутра?“, „Одрасли и младунци“, „Потражи и пронађи“ и „Стави све на своје место“, у едицији **Свет је један** – „Четири детета, три мачке, две краве и једна вештица (можда)“ и „Дневник Џонија Кофина“; едиција **Митови античке Грчке** садржи „Персејеве авантуре“ и „Дванаест Хераклових подвига“, **Без длаке на језику** – „Уџбеник за заљубљивање“, **Причам ти причу** – „Басне“, **Књиге за сва времена** – „Франкенштајн или Модерни Прометеј“, а у Креативном центру се могу наћи и издања – „Како стварати пријатну атмосферу за учење“, „Народне песме и игре“, „Да пукнеш од смеха 5“, „Здрав живот“, „Његово величанство кућни љубимац“, „Не би волео да будеш ловац на мамуте“, „Не би ти се свидело да пловиш с Кристофором Колумбом“, „Жућа се забавља“, „Жућа се игра“, „Жућа је врло вредан“, „Жући ни киша не смета“.

PRESS PROMOCIJE

- АГОРА – Библиотека Огледало,
 - **Ненад Шапоња** и **Слађана Илић** представили су књигу „**Нешто се ипак догодило**“; огледи о савременој српској прози сезоне 2000-2004.
 - Читаоница Градске библиотеке, 24.07.2006.
-

Библиотека Огледало издавачке куће „АГОРА“ покушава да његује оно што дефинитивно нестаје из српског издаваштва на почетку 21. века – рецепцију и вредновање савремене књижевности. Књиге ове библиотеке прате рад данашњих књижевних критичара, махом млађе генерације, потврђујући да истих ипак – и поред медијске халабуке и вриједносне пометње када је савремена српска литература у питању – има.

Библиотека Огледало од својих издања представља књиге „**Бројаница каменог спавача – рецепција поезије Стевана Раичковића у српској књижевној критици од 1950. до 1997. године**“ Душице Протић, „**Нешто се ипак догодило**“ Слађане Илић, „**Лавиринти читања**“ Алена Бешића, „**Свирач на власти траве**“ Тање Крагујевић.

Књига Душице Протић прати судбину читања дјела једног од наших најзначајнијих живих пјесника, Стевана Раичковића.

„Нешто се ипак догодило“ представља огледе из савремене српске прозе, у сезони 2000-2004. Слађана Илић износи пред читаоца свој избор од 25 књига најактуелнијих српских писаца различитих генерација.

Сабирајући резултате скоро деценијске критичарске праксе Алена Бешића, књига „Лавиринти читања“ нуди могућност посредованог уласка у поетске просторе двадесет и пет савремених песника. Тања Крагујевић у књизи „Свирач на власти траве“ сабрала је пет огледа о модернитету код пјесника **Васка Попе, Милоша Црњанског, Десимира Благојевића, Срба Митровића и Николе Вујичића.**

УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО...

Међународни сајам књига
“ТРГ ОД КЊИГЕ”,
Херцег - Нови, 21-28. 07. 2006.

22. 07. 2006.

Иван Бекјарев, члан Југословенског драмског позоришта, професор на Академији уметности БК, још једном је глумачким умијећем освојио сајамску публику у Херцег - Новом...

И сам је био задовољан простором, посјетом, организацијом.

Толико задовољан да ћу опет доћи, рекао је кроз смијех Бекјарев, који је публици даривао прегршт бираних монолога, стихова, афоризама, народних мудрости.... Награђен је дугим аплаузом, а публика добрим расположењем.

24. 07. 2006.

• **МОРЕ СЛАНО, ПЈЕСМЕ СЛАТКЕ ...**

Учесници:

*Јована Милановић, Ирена Фанфани, Ива Костић,
Јелена Даковић,
Варја и Данило Ђокић, Радмила Божовић, Нина Шеваљевић,
Кристина Лазаревић
и Дејан Ђоновић*
КСЦ - ДИАНО

Дејан Ђоновић све што пожели да исприча дјечи исприча „слатко“ и тако да лако запамте и оно што баш не воле да раде или уче. Појавио се у костиму Амадеуса, причао, пјевао, играо, анимирао учеснике и посјетиоце програма. Ово јесу садр`аји Трга од књиге којима и убудуће треба поклањати пуну па`њу, а организатори и Дејан ће то знати.

УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО... УКРАТКО...

НАЈТРАЖЕНИЈИ НАСЛОВИ НА „ТРГУ ОД КЊИГЕ“

21.07.2006.

- 1. „Православни појмовник“ – Ненад Новаковић**
- 2. „Да Винчијев код“ – Ден Браун**
- 3. „У царству лептирова“ – Бранко Ђопић**
- 4. „Мисли“ – Матија Бећковић**

22.07.2006.

- 1. „Амерички терор“ – Емил Влајки**
- 2. Свјетски класици на енглеском језику**
- 3. „Да Винчијев код“ – Ден Браун**
- 4. Свети Петар цетињски – уредник Радомир Никчевић**

23.07.2006.

- 1. „Православни појмовник“ – Ненад Новаковић**
- 2. Свјетски класици на енглеском језику**
- 3. „Амерички терор“ – Емил Влајки**
- 4. Дигитална Библија – Предраг Јовановић**

НАЈТРАЖЕНИЈИ НАСЛОВИ НА „ТРГУ ОД КЊИГЕ“

**Медијски спонзор
„Трга од књиге“**

ЈС РАДИО ХЕРЦЕГ НОВИ

АНКЕТА..... **АНКЕТА...** АНКЕТА... *АНКЕТА...* АНКЕТА...
АНКЕТА.....

Божана, гошћа из Никшића

Лијепо ми је овдје јер знам да сам окружена књигом на неки начин „заштићена“ од свакодневног, политике, новца... Сваког љета сам у Херцег – Новом, али први пут на овом сајму. Вјерник сам, па ми је фино и што је књига у близини Цркве, јер сам тако и ја у близини Истине.

Милица, студенткиња из Београда

Иако се бавим културом, рекла сам себи да ћу само посећивати плаже, дискотеке, кафиће...Ипак, нисам могла да одолим фантастичном програму. Вечерашње отварање Сајма је одлично. Сигурна сам да није нимало лако пронаћи текстове свих аутора који су писали о Херцег – Новом јер знам да их много, много ...као и о Београду. „Има нека тајна веза“

Мирко, Зајечар

Лепо, лепо, лепо...Жена инсистира да децу водимо на све дечје програме, и ово је можда први пут да нам није било тешко да се сложимо. Помаже и програм Сајма који смо добили на почетку и којег се организатори придржавају

Мира, фризерка из Бања Луке

Ја сам дошла да тражим одређене књиге - „Да Винчијев код“ који морам да прочитам. Зачуђена сам што није много скупа. Иван Бекјарев ме баш насмијао. Лијеп је простор, Херцег - Нови, сајам...

Зорица, правница

Отварање је било европско. Жао ми је што нема издавача из Црне Горе, али ми је мило што је ЦИД на Сајму. Програми су добри. Чекам промоције Акуњина и Музила...

АНКЕТА..... **АНКЕТА...** АНКЕТА... *АНКЕТА...* АНКЕТА...
АНКЕТА.....

“РЕЦИ МИ ШТА ЧИТАШ, ПА ЂУ ТИ РЕЋИ КО СИ...”
Међународни сајам књига “ТРГ ОД КЊИГЕ”, 21-28. 07. 2006.

Организатори Међународног сајма „Трг од књиге“

према одлуци СО Херцег – Нови су:

- Општина Херцег – Нови
- ЈУ Градска библиотека и читаоница Херцег – Нови
 - ЈУК Херцег фест
- НВО Књижевна задруга Херцег – Нови

Генерални спонзор:

Туристичка организација Херцег – Нови

Организациони одбор:

Дејан Мандић
Радован Божовић
Невенка Митровић
Јован Говедарица
Вишња косовић

Савјет:

Проф. др Мило Ломпар
Др Горан Максимовић
Зоран Живковић
Гојко Божовић
Јанко Брајковић
Желидраг Никчевић
Невенка Митровић

Књижевни критичар: Желидраг Никчевић

На „Тргу од књиге“ додијељују се плакете за:
издавачки подухват и најбоље ликовно опремљену књигу

Жири:

Вишња Косовић
Ратомир Павловић
Велизар Бошковић

PRESS служба:

Витка Вујновић, Вук Вуковић

Горан Петровић на отварању „Трга од књиге“

PRESS PROMOCIJE

Према захтјевима, биће организована представљања издавачких предузећа на конференцијама за новинаре у јутарњим сатима у читаоници Библиотеке.

26. 07. 2006. у 10 часова

- **ПУЈУТУЈУЋА БИБЛИОТЕКА БРОД** – Елен Молнар (Олесунд, Норвешка)

26. 07. 2006. у 11 часова

- **Емил ВЛАЈКИ** – „Амерички терор“ , говоре: Проф. Др Емил Влајки, Проф. Др Данијел Романо, Др Ирена Арсић и Ненад Новаковић

*Са отварања „Трга од књиге“
21. јул 2006.*

СПОНЗОРИ „ТРГА ОД КЊИГЕ“

1. ЈП Водовод – Херцег Нови
2. ПП „ВАЛ“ – Херцег Нови
3. РАНЧ ПЕТРАЛ - Мељине
4. Дрво арс – Херцег Нови
5. Комерцијална банка 'Будва
6. Првоборац – Мељине